

Майсторъ Лалйо:

О, моето момче се пакъ разплака!
Разбирамъ те. Но имай вѣра въ мене.
Щомъ тъжишь тѣй за нашій роденъ край
не ще да те оставя вече тукъ,
Жамията завършемъ ли — веднага
потегляме. Че нѣщо по-велико
ни чака тамъ!

Йосифъ.

Какво ще бжде то?

Майсторъ Лалйо:

Черковенъ храмъ ще вдигнемъ за народа.
Да разберемъ, че сме чада Христови.

Йосифъ:

(Разхълцанъ едва шепне).

Животъ и здраве да ти дава Богъ,
мой майсторе, и щастливи дни.

Майсторъ Лалйо:

(Гледайки го и той се разплаква).

Разплака ме, момче, съ твоитѣ думи!

Йосифъ.

Тѣй, майсторе отколя не съмъ плакалъ.

Майсторъ Лалйо:

Щомъ толкова милѣемъ роденъ край —
Новъ царъ Асенъ у насъ ще се яви.

Йосифъ.

Отъ баба знамъ: гдѣ черква се издига
и Богъ е тамъ. А дѣто Богъ отива
на робството настава бързо край.

(Йосифъ се спира, замисля се, а не проговаря.)

Майсторъ Лалйо.

Защо се тѣй замисли, мой момчѣ?

Йосифъ — Страхувамъ се...

Майсторъ Лалйо. Отъ какво имашъ страхъ?

Йосифъ. Ефесъ е тукъ.

Майсторъ Лалйо. Отъ грѣкъ ли се боишъ?

Йосифъ. Отъ него и отъ неговата Зита.

Майсторъ Лалйо. Коя е тя?